Somriures

PaLLaSSoS
SeNSe fRoNTeReS

Revista dels socis i les sòcies de Pallassos Sense Fronteres | Època IV · Núm 8 | Gener - juny 2015

Foto: Expedició a Bòsnia i Hercegovina. ©Samuel Rodríguez / PSF

Editorial, per Tortell Poltrona
Projectes a Etiòpia, Sierra Leone, Colòmbia, Bòsnia-Hercegovina, Haití, Burkina Faso i Espanya
En primera persona: Pasquale Marino 'Bergamotto'

1000 gràcies a tots!

Foto: Tortell Poltrona a Sierra Leone. ©PSF

Alfonso Jiménez Álvaro, Alicia Benito, Ana Macías Rodríguez, Ángel Jordà, Anticiclown, Antonio Muñoz, Arturo Usera, Asaco Producciones, Australia, Carmen Rubio, Charo Amaya, Chus Villarrubia, Cia Circocido, Cia Cromosmos, Cia LP Mix, Cia Passabarret, Circ Bover, Circ Cric, Circo Los, Circumbilics, Cirteani, Claudio Levati, Cristina Aguirre, Cristina Julià, Daniel Sota, David Novell, Donald Lehn, Enric Muñoz, Fausto Giori, Felix Cudero, Fernando Ballesteros, Fernando Figueroa, Ferrante, Iñigo Zumárraga, Iris Mur, Javi Javichy, Javier Ariza, Javier González Borrero, Joaquín Madrigal, Jorge Blass, José Luis Varo, Jowini, Kikolas, Lizama, Lluis Rodríguez, Lo Pallasso Didi, Lolamento, Lolo Fernández, Luigi, Luis Muñoz, Mabsutins, MacMon Tona, María González Teixeira, Mariano Guz, Més Tumacat, Mireia Peña, Mistela, Moi Jordana, Nacho Camarero, Negro y el Flaco, Pablo Muñoz, Paco Pacolmo, Pagliacci senza Frontiere, Pasquale Bergamotto, Pau Pérez, Pau Segalés, Pedro Castro, Pep Callau, Pepa Plana, Pepe Viyuela, Pepo Rueda, Pessic de Circ. Pipa, Raquel Martínez, Raúlez, Rosana Vidal, Sabanni, Socialclown, Sra. Titat, Teatro La Sonrisa, Titola Teatre, Todozancos, Trup de Nassos, Willy Monroe, Xicana, Yolanda Valle, Zaida Villar, Zootroupe.

Voldria fer d'aquest editorial un homenatge als companys i companyes de Pallassos Sense Fronteres i també a les nostres famílies que ens aguanten, ens suporten, pateixen quan marxem d'expedició i ens reben i feliciten quan tornem exhausts... i malgrat tot ens donen el seu suport i ens conviden a seguir amb aquesta tasca: Portar rialles i somriures on **NO N'HI HA**.

El passat any 2014, **622 artistes de Pallassos Sense Fronteres Internacional**, —la suma de tots els artistes de totes les seccions de PSF que hi ha al món i que ja són 12 agrupades en la CWBI-Clowns Without Borders International— van participar en **83 expedicions realitzant 1.239 actuacions a 43 països diferents i van fer riure a 355.536 nens i nenes**. Som una organització propietat dels nens i nenes refugiats per facilitar als pallassos i pallasses i altres membres de la comunitat escènica el fet solidari de compartir el temps per créixer com a persones i aprendre el molt que ens dóna la vida. Sé que quan tens una experiència d'aquest tipus dónes molt i reps molt més, i que per a un artista hi ha un abans i un després de realitzar una expedició amb Pallassos Sense Fronteres.

Per la meva ment passen diàriament munts d'imatges: les cares d'alegria de milers de nens i nenes que havent-ho perdut tot són capaços de somriure, de riure i de somiar, trobant en els nostres espectacles l'esperança, somiant amb què el món no és tan cruel. Veig les cares dels companys i companyes plenes de suor, veig i m'emociono al reconèixer el seu somriure cansat, immensa generositat... I que malgrat la precarietat de viure de l'ofici de pallasso tenen el coratge de cercar recursos i dedicar el seu temps a realitzar la tasca d'un pallassos sense fronteres, molts d'ells des de fa molts anys.

Som una organització nascuda per la necessitat del terreny, no per una decisió d'un despatx. Aquesta organització s'ha forjat gràcies a la petició dels nens de l'escola Projecte de Barcelona l'any 1992 que volien que la infància refugiada durant la guerra a l'ex-Iugoslàvia també pogués riure. PSF va néixer gràcies a la feina altruista i generosa de molts pallassos i pallasses, sense cap tipus d'infraestructura ni recurs.

No som doctors, ni arquitectes, ni terapeutes... **Som pallassos, titellaires, acròbates, venedors d'alegria i esperança. Necessitem la màxima qualitat artística però sobretot ens cal la màxima qualitat humana.** M'agrada la definició de Pallassos sense fronteres en Basc: Mugaz Gaindiko Pallasoak, que significa: **Pallassos més enllà de les muntanyes.**

Pallassos, pallasses... **Us estimo! I vull nomenar en aquest editorial als 146 companys i companyes que durant el passat 2014 han participat en les expedicions internacionals i en els projectes estatals i activitats de sensibilització i captació de fons.**

Si algú llegeix aquest editorial i es troba amb una de les persones o companyies esmenades o algun dels seus familiars... Que no dubti en omplir-lo de petons i abraçades de part meva!

Jaume Mateu (Tortell Poltrona)
President i fundador de Pallassos Sense Fronteres

Sierra Leone

Somriures contra l'estigma de l'Ébola

En col·laboració amb l'ONG alemanya Welthungerhilfe hem realitzat 2 gires d'espectacles a Sierra Leone per atendre la població que viu en regions ja segures però que han estat afectades pel virus de l'Ébola en l'últim any. El treball dels artistes de PSF és el d'ajudar a tornar a la normalitat a aquestes comunitats, reivindicant l'espai públic per a l'oci i el riure en comunitat.

Equip 1 - Artistes: Tortell Poltrona, Boris Ribas, Bet Berenguer i Antonio Correa.
Dates: Del 12 al 26 de febrer 2015
Actuacions: 21. Públic: 7.509

Equip 2 - Artistes: Alicia Benito, Nit Diéguez, Arturo Monteagudo i Angie Amaya.
Dates: Del 2 al 16 de juny 2015
Actuacions: 21. Públic: 6.254

«**El riure no entén de virus ni de fronteres.**
En arribar a la terminal ens van rebre les autoritats sanitàries:
— "Renteu-vos les mans!" (El nostre primer contacte amb aquests galledes d'aigua i lleixiu que es convertirien en la rutina de cada dia).
— "Ompliu aquest paper!" (Amb les mans encara mullades).
— Presa de temperatura (amb una pistola termòmetre infraroig).
Cua d'immigració, cua del visat, cua per lliurar el paper i presa de temperatura, una altra vegada.

Durant les dues setmanes que va durar l'expedició, vam realitzar un total de 20 actuacions per diferents llocs: escoles, orfenats, llogarets de pescadors, slums (barris de barraques), instituts, programes de lliurament de menjar... un xou dinàmic i divertit, amb balls, màgia, acrobàcia, funambulisme i molta ximpleria era la nostra targeta de presentació. Bocabadats es quedava el nostre variat públic davant l'aparició de quatre "Opotos" estranys de nas vermell, que cantaven i ballaven, despertant la seva curiositat i les seves riallades. (Opoto = 'home blanc' en *krio*, l'idioma local.).

Al final dels shows havíem de tenir cura de no alimentar l'energia que s'acumulava com un volcà entre el nostre públic, ja que érem envoltats per centenars de nens desitjosos de saludar-nos, agrair-nos, TOCAR-NOS. Se'ns encongia el cor i ens emocionàvem molt amb aquests nens i nenes, amb les seves mirades, els seus somriures. A vegades era dur no poder tocar-los: "Do not touch", "Ebola stop with me", eren alguns dels eslògans que ressonaven pel país. Sí! "No tocar" era una de les principals normes a seguir, i cert és que alguna cosa es trencava en el nostre interior davant la prohibició de no poder rebre aquestes petites mostres d'afecte a viva pell, però a poc a poc vam anar desenvolupant estratègies cantaires musicals , canviant les carícies per cançons i danses. **Res no pot frenar un grup de quatre pallassos armats de bon humor!!**»

Foto: Expedició a Sierra Leone. ©PSF

Etiòpia

Amb la població somali refugiada

Per tercer any consecutiu, en col·laboració amb l'ACNUR, vam realitzar activitats a Etiòpia per atendre la població refugiada en aquest país. En els dos primers anys les gires es van concentrar a la frontera amb Eritrea per a refugiats d'aquest país, i en aquesta ocasió hem actuat per a població somali refugiada. A la tardor farem una nova gira a Etiòpia. Tant la població eritrea com la somali refugiada passen enormes vicissituds fins arribar als camps que els proporcionen seguretat i recer, lluny de la persecució, la violència i la fam.

Artistes: Javier Monano, Miquel Crespi i Joana Rhein.
Dates: Gener de 2015
Actuacions: 37. Públic: 45.483

«Des de l'avió veiem quilòmetres i quilòmetres de terra sense vegetació, petites casetes de teulades de llauna enmig d'extensions immenses de terra. Com viuran aquestes persones??

Els únics estrangers érem nosaltres, però ens sentíem molt acompanyats per la gent i els nens que no paraven d'acostar-se a jugar amb nosaltres.

Etiòpia acull 600.000 refugiats... I amb ells parlem de com viuen i què fan en els campaments. Viatjar pel món com ho fem els pallassos sense fronteres t'ofereix oportunitats úniques de fer nous amics. Qui sap si ens tornarem a veure, però aquesta estoneta que vam compartir junts va ser inoblidable.

El nostre públic a Etiòpia mai havia vist pallassos actuar, de manera que adaptem l'espectacle als seus punts de vista i costums. Són codis diferents. Per a ells la màgia és una cosa sagrada, i nosaltres, per no ferir els seus sentiments convertim els nostres petits trucs en un innocent joc de nens. La màgia té aquestes coses! Els nens passi l'estona que passi segueixen esperant sota un sol que trenca les pedres a trossets, i sota aquest sol imponent ens van venir a veure **un total de 30.483 nens i nenes (45.483 si sumem els adults!)**. Tots es cuiden els uns als altres per esbrinar com arribar al lloc més adequat i segur per veure l'espectacle, i és que en aquesta part del món en la col·laboració entre uns i altres es troba la clau per a la supervivència.

Ser pallass@ et dóna l'oportunitat de fer somriure a la gent en qualsevol lloc del món que vagis, passar una estoneta compartint amb aquells que ho han perdut tot però que tot i així i volen i necessiten riure... Això ens fa ser persones felices i orgulloses de la nostra feina, i és que les nostàlgies de les coses bones ens fan somiar perquè en les nostres vides puguem construir realitats que ens facin més feliços».

Foto: Expedició a Etiòpia. ©PSF

Bòsnia i Hercegovina

20 anys després de la fi de la guerra els somriures segueixen sent molt necessàries

En el context de la guerra a l'ex-Iugoslàvia va néixer Pallassos Sense Fronteres fa 22 anys, i des de llavors mai hem deixat de treballar en els Balcans. 20 anys després de la fi de la guerra que va desolar la regió, el treball de PSF serveix ara com a element aglutinador entre les diferents comunitats que en altre temps estiguessin enfrontades en armes i que ara tornen a conviure, no sense dificultats ni recels. El nostre treball és fer riure junts a bosnians, serbis, croates... albanesos i el poble rom. Ajuntar la infància d'uns i altres perquè, rient junts, crein i creguin en la convivència pacífica com a única arma de futur. L'expedició la realitzem en col·laboració amb l'ONG local bosnia Fundació Democràcia Local.

Artistes: Ramon Fugarolas, Tona Clapés, Sílvia Arriscado, Nacho Camarero, Nacho Gómez i Pau Segalés.
Dates: Del 22 de març al 5 d'abril 2015
Actuacions: 14. Públic: 1.200

Foto: Bòsnia i Hercegovina. ©Samuel Rodríguez / PSF

«Els primers dies a l'àrea de Gorazde vam començar a rodar l'espectacle. Allà ens vam trobar la primeres rialles, una benvinguda amb pancartes escrites en castellà, una televisió local, i moltes, moltes ganes de gaudir. Gorazde, Osanica i Ustikolina van ser les nostres primeres estacions. Després va arribar la freda Praca, que ens esperava entre pluja i neu allà dalt, camí de Sarajevo.

El següent pas ens va portar a Hercegovina, on vam passejar per la preciosa Mostar, una ciutat medieval a la qual mesquites i església catòliques omplen d'agulles l'horitzó d'una vall pel qual el riu Neretva flueix elegant sabedor de les milers de càmeres que cada dia el retraten donant sentit l'emblemàtic pont Stari Most.

No obstant això l'objectiu de PSF en aquesta regió es troba ocult a la majoria dels turistes. Parlem de les escoles dividides en què els nens són separats des de petits segons siguin d'origen croat o bosnià. Durant dos dies en Stolac, Visici, i Pocitlj, molts d'aquests nens es van anar asseient entorn a uns pallassos que simplement volien fer-los riure... a tots junts, sense discriminar per nom o religió. Va ser a Visici on un professor jubilat de 75 anys ens va acomiadar d'aquesta manera:

"No odiïs mai, fes sempre el bé i confia en la infància, ells són l'únic futur possible. Aquestes són les tres coses que he après en els meus 75 anys de vida".»

Colòmbia

Amb els desplaçats per culpa d'un conflicte interminable

Seguim a Colòmbia un any més, i ja gairebé perdem el compte de totes les expedicions que hem realitzat allà... I és que el conflicte continua (actiu des de fa més de mig segle) i segueix havent milions de persones desplaçades a causa dels combats i que busquen recer en barris i pobles lluny de la guerra. Per a ells és per a qui dirigim les nostres activitats, en col·laboració amb l'ACNUR.

Artistes: Toño Zarralanga, Anna Montserrat, Pasquale Marino i Beatriz Garrido.
Dates: Del 7 al 23 de gener 2015
Actuacions: 23. Públic: 2.145

«Al principi ens van mirar com si fóssim gent d'un altre planeta. L'acordió toca les primeres notes, els pallassos ja estan a la pista, una cabana salvatge i descoberta plena de forats. Després de pocs minuts comencen les rialles de grans i petits. Riuen, juguen amb nosaltres, improvisen i ens aplaudeixen. Tot això amb molta timidesa i educació. És gent reservada acostumada a viure a la selva i que ha patit en el curs dels anys moltes discriminacions. El governador de la comunitat ens diu: "El vostre espectacle ha estat com un refresc per a nosaltres, una brisa de la mar que ens ha donat molt d'aire. Gràcies ".

A la tarda vam actuar per la comunitat afro. Aquí tot és diferent: nens i nenes des del principi ens abracen i ens besen. Sembla que ens coneixen de fa anys. Actuem i tot surt molt fàcil. Estem dins d'una llar d'infants i és la primera vegada que tenim molts luxes: un paravent per recrear un teatre i fins i tot un ventilador. Ens reben i ens acomiaden cantant tots animats pel seu mestre, i ja dins de la furgoneta envoltats de nens que ens acompanyen feliços, una nena diu: **"Per què no us quedeu aquí?..."**»

Foto: Colòmbia. ©PSF

Foto: Pasquale Marino a Bòsnia, 2013. ©PSF

Pasquale Marino, *Bergamotto*, pedagog i pallasso sense fronteres

Un pallasso italià i sense fronteres a Barcelona. Com va succeir?
Ja fa gairebé 10 anys vaig deixar Itàlia per emprendre una aventura amb una companyia artística a Espanya i concretament vaig passar 5 anys a Madrid. D'allí, junt amb la meva companya, també vinculada al món de les arts escèniques, vam decidir venir a provar sort a Barcelona. La meva intenció era poder treballar en solitari, construir el meu propi discurs artístic i reforçar el meu alter-ego, Bergamotto. En un curs a Eivissa vaig conèixer a Lolo Fernández, bon amic i company, excepcional pallasso, amb qui ja vam comentar sobre la possibilitat d'oferir-nos en algun moment a Pallassos Sense Fronteres. Així que com veus, quedo molt lligat a aquest país!

Bergamotto? Explica'ns sobre el teu nom artístic!!
Durant la meva feina de pallasso a hospitals italians, el meu coordinador artístic em pressionava per trobar un nom veritablement "clown". Vaig canviar diverses vegades de nom, fins que un dia, entrant en una habitació d'un hospital amb més d'una desena de persones dins, em vaig presentar com "Bergamotto" i tots es pixaven de riure! Els semblava un nom ridícul, de bufó, de riure! I el meu cap em va dir... "Ja ho tens!" I així ha estat. I és que Bergamotto és una espècie de llimona petitona que només es produeix a la regió de la Calàbria que és d'on sóc originari i, entre altres qualitats, té propietats antidepressives! Quin millor nom per a un pallasso que el d'allò que té propietats antidepressives?

"Crec que el nostre major valor és el de poder aportar una mica d'esperança a la infància i les poblacions que pateixen. Donar-lis la possibilitat de tornar a creure en l'Ésser Humà".

Que significa per a tu "sense fronteres" vinculat a la teva experiència artística?
Des de fa 16 anys dedico cada any unes setmanes a poder aprendre compartint la meva feina. A Itàlia vaig treballar molt com a pallasso d'hospital i cada any viatjava a fer la meva feina, sempre com a voluntari, a llocs com Bielorússia o El Salvador, que si bé eren contextos molt diferents l'objectiu era el mateix: Utilitzar el clown i el teatre per ajudar a millorar les condicions de vida d'una infància que ha patit massa. A Bielorússia, a Txernòbil, el treball en hospitals va ser realment molt dur, però igual que dur era necessari. Imprescindible diria jo. A El Salvador el treball se centrava en empoderar la infància que havia estat reclutada com a soldats durant la guerra al país. Les arts escèniques els tornaven una miqueta d'esperança. En definitiva, les fronteres les fan sempre els adults i paguem les conseqüències d'elles tots, especialment la infància. Massa vegades les fronteres provoquen un dolor terrible a la humanitat.

Amb Pallassos Sense Fronteres has viatjat a Bòsnia i Hercegovina, Jordània i Colòmbia... Explica'ns una mica sobre cada experiència.
Sí, la veritat és que cada lloc és tan diferent un de l'altre, i alhora tan semblant, amb necessitats d'amor i afecte per igual...

A **Bòsnia** segueix sent molt important el treball per reforçar la convivència entre les comunitats que fa 20 anys s'enfrontaven en una guerra horrible. Recordo que vam poder treballar en escoles que encara avui estan dividides. En una mateixa escola hi ha "2" escoles, una per a bosnians i una altra per croats de Bòsnia... Nosaltres els asseiem junts per al nostre espectacle! Del treball a Bòsnia recordo especialment una actuació que vam realitzar per a dones que havien patit violència i abusos sexuals durant la guerra i que vivien protegides en un centre d'acollida. De les 50 dones només una dotzena van voler presenciar l'espectacle, però va ser una catarsi col·lectiva bellíssima! 4 pallassos, homes, fent riure fins a tenir agulletes a un grup de dones que ha patit nivells de dolor i odi inimaginables per a nosaltres. M'emociona cada record sobre aquesta actuació.

A **Jordània** vaig començar a comprendre una mica sobre la complexitat de la situació i els conflictes a l'Orient Mitjà. Jordània és un país que acull refugiats palestins, sirians, iraquians... El nostre treball allà va ser intens, vam realitzar espectacles en camps de refugiats i per a comunitats refugiades en zones urbanes. Alguns dels petits refugiats sirians que van presenciar el nostre espectacle a l'immens camp de Zaatari hi van arribar quan tenien 2 anys d'edat, ara tenen 5 i riuen amb nosaltres... i no han conegut més vida que la del campament.

A **Colòmbia** de vegades caminem 5 hores per sengles a la selva per arribar a una comunitat desplaçada per culpa dels atacs de paramilitars. En arribar al llogaret de vegades fèiem un espectacle només per 10 o 12 persones, però potser eren les 10 o 12 persones que més ho necessitaven en aquell moment. Mai havien vist un clown, un pallasso provocant les seves rialles i compartint somriures amb ells perquè sí! Sense cap altra pretensió més que la de compartir aquest moment amb la seva comunitat. Eren comunitats indígenes, immensament humils, de les que vaig aprendre molt sobre la fragilitat de l'Ésser Humà i del seu entorn.

I la Pedagogia...
Sí, també sóc Pedagog de formació. Per a mi és un tot, compartir i aprendre, poder ensenyar quan faig de formador de formadors oferint recursos de teatre i clown, i poder aprendre quan sóc alumne... L'**educació** és l'arma més intensa de què podem disposar per tractar de fer un món més just... i si a sobre ho fem amb bon humor... Segur que ho aconseguirem! A Pallassos Sense Fronteres he trobat la quadratura del cercle: El riure es torna arma educativa de primer ordre, provocant la convivència, reivindicant el dret a viure en pau i feliços!

Declaracions obtingudes per Samuel Rodríguez
Responsable de comunicació de Pallassos Sense Fronteres

Foto: Expedició a Burkina Faso. ©PSF

Burkina Faso

Estimulació psicomotriu i sensorial a infància que pateix malnutrició

El 2015 hem recuperat el nostre projecte d'atenció a la infància que pateix malnutrició a la regió de Bobo-Dioulasso de Burkina Faso. En col·laboració amb els organismes de salut del país duem a terme un treball continuat d'estimulació sensorial a infància que es troba ingressada en centres específics per al seu tractament, els coneguts com CREN. La reactivació d'aquest projecte —aturat el 2014— ha estat possible gràcies a la col·laboració amb Social Clown, una associació d'artistes amb àmplia experiència en el treball en hospitals, els membres de la qual ja han col·laborat amb PSF en altres projectes.

L'**estimulació sensorial** —jocs, carícies, música suau...— pretén provocar una millor reacció de l'organisme del petit vers el tractament que rep i, alhora, ajudar a reforçar el vincle nen-mare. Si la mare veu que el petit o la petita reacciona millor, ella també s'anima i això repercuteix encara més positivament sobre el tractament.

Artistes: Lucie Betancourt, David Gallego, Miriam Lozano i Sonia Puig (SocialClown).
Dates: De març a setembre de 2015
Infància malnodrida atesa: 775
Públic en espectacles de sensibilització: 4.478

«A vegades és difícil fer el que fem. Perquè, de vegades, mor un nen amb el que hem jugat, al qual hem apretat contra el nostre pit i la seva maneta hem acariciat. Aquest nen potser comença el tractament semi-inconscient, amb els ulls mig tancats, les mans tenses i un gest de profund dolor. Si alguna vegada es desperta, els colors de les joguines l'animen a moure amb esforç la mà per poder tocar-los. Però al dia següent ja no obre els ulls, i l'altre no pot sortir de la seva habitació perquè està connectat a la màquina d'oxigen. I poc després arriba la notícia que no volem escoltar.

És difícil dir adéu a Pierre, Sarata, Rachidatou, Amidou, Sata i tants d'altres. També és difícil assabentar-se que hi ha altres nens que ingressen a l'hospital tan greus que ni tan sols ens dóna temps a conèixer-los. És difícil quedar-se amb les ganes de jugar amb Zaratou, Rachidatou, Aziz, Fatimata i Drissa...

"Per tots els nens malnodrits, els que estan, i els que ja no hi són, seguirem fent el que fem".

Però de vegades és molt fàcil fer el que fem. Perquè la majoria dels nens es curen. I cada dia estem al seu costat acompanyant el procés i els veiem florir i recuperar les ganes de menjar, de jugar, de riure, de viure. És molt fàcil fer riure a Souleyman, Fatimata, Salifou, Emile, Josephine, Malick, Lazar, Bernard, Bibata, Adama, Kadidiata, Pierre, Jacques, Mohammed, Casa-Grace, Lassina, Fousseni, Ibrahim, Neimata, Aruna, Awa, Alphonse, Moussa, Cherifatou i tots els altres.»

Haití

Equip format per artistes haitians, canadencs i espanyols!

Artistes: Pedro Izquierdo + artistes canadencs i haitians.
Dates: Del 10 al 22 de juny de 2015

Hem realitzat un projecte conjunt amb Pallassos Sense Fronteres Canadà i els seus artistes col·laboradors a Haití que ha consistit en dissenyar un espectacle-campanya de conscienciació sobre la neteja i la higiene a les escoles i llocs públics de la capital haitiana.

El lema "La meva pròpia ciutat" va tenir com a objectiu mostrar als ciutadans de Port-au-Prince tot allò que poden fer per aconseguir un entorn i un espai millor i més saludable, pel que fa al manteniment de la neteja del seu entorn, i sempre en clau d'humor! El nostre artista Pedro Izquierdo va exercir com a director artístic del projecte. Aquesta és una primera col·laboració sobre el terreny amb els nostres col·legues canadencs i esperem que sigui la primera de moltes!

Foto: Expedició a Haití. ©Katel Lafustec/CSF-Canada

Foto: Pallassos Sense Fronteres a Salt. ©Samuel Rodríguez.

Espanya

Amb la població vulnerable i en risc d'exclusió que demanden una especial atenció

A la primera meitat del 2015 hem realitzat 17 espectacles per tota Espanya en centres per a persones amb necessitats educatives especials, en mòduls maternoinfantils de centres penitenciaris, en centres d'acollida de persones migrants i en escoles i barris afectats per l'augment de la pobresa que afecta de forma especialment dramàtica a la infància. Del total d'espectacles, 16 han estat patrocinats per Correus en el marc del projecte «Correos reparte sonrisas 2015» i un per Henkel Ibèrica.

Envia un SMS al 28099 amb el text AJUDA SOMRIURES, i ens donaràs 1'20 € íntegres!

Pallassos Sense Fronteres rebrà 1,20 € (import íntegre del SMS). Col·laboren MOVISTAR, VODAFONE, ORANGE i FUNDACIÓ AMPLEXUS. Servei de Alterna Project Marketing 902 210 230

www.clowns.org

@psfcwb
www.facebook.com/psfcwb
YouTube payasossinfronteras

BARCELONA (*seu*): Pl. Margarida Xirgu, 1 (ed. Teatre Lliure), 08004
T: 933 248 420 | Mail: psf@clowns.org
MADRID (*delegació*): C/ Montera, 32 5º 9ª, 28013
T: 915 220 177 | Mail: psfm@clowns.org